Поки що бачиш лиш далекий зблиск,
Маленький павучок снує завісу,
Здається, там вив’язується пісня
Що вирвиться промінчиком колись…
А ти не дихай, навіть не дивись!

А хтось шепоче: таїнством не важ,
Бо у тому таємному гніздечку
Сплітається поезії вервечка…
Але влітає слово в патронташ
Та розбиває золотий міраж.

Знов попеліє тиша навкруги,
І знову припадаєш до прицілу,
Згадаєш потім: дуже заболіло,
Хоч під очима садна і круги,
Але жива, й вціліли вороги.

І знову трощиш в’їдливі кліше,
А хтось у золотому вертограді
Все тягне в павутиння зорепаду…
Там хороше. Дістатися б лишень
Якби не ця дрібнесенька мішень,

І стільки в ній гидких метаморфоз
Вона тепер несеться мурашвою
Цей рій не вийде до прямого бою
Але в осерді всіх майбутніх гроз
Перевертень. Почвара. Малорос.

Я б так хотіла в зоряний намет,
Забитися у власне тихе небо,
Та як стріляють — то влучають й в тебе,

Тебе вбивають з танків та ракет,
Якщо ти є людина. І поет.

Наталя Дзюбенко-Мейс